

KOLEKTIVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKSCIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

1960 m.

liepos

10 d.

Sekmadienis

Nr. 56 (1143)

KAINA 15 KAP.

Eina nuo 1948 m.

Kolūkis ir mokykla turi bendradarbiauti

Praeitų metų rudenį Surdegio aštuonmetės mokyklos direktorius Z. Jusys užėjo į kolūkio valdybą ir paprašė mūsų padėti įgyvendinti visuotinio septynmečio apmokymo įstatymą. Reikalas tas, kad atsirado motina, kuri nenorėjo leisti sūnaus į mokyklą. Tai mūsų kolūkio kolūketė Smalorienė. Jos sūnus Povilas jau antri metai nelankė mokyklos.

Užėjom pas motiną.

— Neturiu iš ko sūnų mokyti, — užrėkė motina.

Bet tai netiesa. Smalorienų sodybą supa puikus sodas. Vien iš jo šelma gauna geras pajamas. Motina dirba laukininkystės brigadoje. Darbadienis pas mus taip pat neliesas.

Mokytojai ne kartą buvo lankęsi pas Smalorienę, bet rezultatų jokių. Teko labai rimtai pasikalbėti su ja. Nurodėme, kad per dvi savaites sūnus turėtų eiti į mokyklą. Jis jau į svetimus sodus ėmė lankyti, nutraukė elektros laidus fermoje. Išaiškino, kad, neleidama sūnaus į mokyklą, ji daro jam didžiulę žalą.

Tada Smalorienė užgiedojo kita gaida:

— Nesiseka Poviliukui mokyti...

Kai kantriai atrėmėme ir šį argumentą, Smalorienė nusileido. Sūnus Povilas pradėjo lankyti trečiąją klasę. Jis — geras, tvarkingas mokinys. Kadangi klasėje jis vyriausias, tai tiesiog tvarko jaunesniuosius draugus, moko, kaip reikia elgtis klasėje, padeda mokyti. Netenka abejoti, kad Povilas išaugs geru, sąmoningu piliečiu.

Rimtai teko pasikalbėti ir su Tekle Juzulėnėne, kuri nenorėjo leisti sūnaus į šeštąją klasę.

Dažnai kolūkio valdyboje ir aktyvo pasitarime tenka svarstyti ir moksleivių drausmingumo klausimus. Juk ne paslaptis, kad yra vaikų, kurie mokykloje gerai elgiasi, drausmingi, o už mokyklos sienų jų tiesiog nebepažįsti, užkabina suaugusius, nederamai elgiasi su mažesniais draugais ir t. t. Tokių mokinių tėvus išsišaukiame į kolūkio valdybos posėdį ir rimtai perspėjame. Ši priemonė padeda. Juk čia jau ne vien mokytojas kalba apie vaikų auklėjimą, o

JONAS VIRBALAS,
„Surdegio“ kolūkio
pirmininkas

kalmynai, draugai, kuriuos kolūkiečiai išrinko į valdybą, patikėjo kolūkio reikalus, taigi, ir kolūkio ateitį. O ateitis — tai jaunimas, tie, kurie dabar sėdi mokyklos suoluose, o po kurio laiko stos į kolūkinės gamybos barą vietose tėvų.

Įgyvendinant įstatymą dėl mokyklos ryšių su gyvenimu stiprinimo, mes sukurėme „mažąjį kolūkį“. Mokiniams paskyrėme 2 ha žemės. Čia jie patys sėja, prižiūri pasėlius, plaua, kulia derlių ir t. t. Tas labai padeda ugdyti darbo įgūdžius.

„Mažajam kolūkiui“, žinoma, tenka padėti. Mes duodame mokyklai traktorių žemei įdirbti. Traktorininkas — jaunas vaikinai Mačėnas Kostas. Jis ne tik padeda įdirbti žemę, bet ir randa bendrą kalbą su VII-VIII klasių mokiniais. Juk ir jis pats dar neseniai sėdėjo mokyklos suole.

Duodame „mažajam kolūkiui“ trąšų, įrankių.

Yra prie mokyklos dirbtuvės. Bet jos dar neturtingos, todėl dažnai mokiniai darbuojasi kolūkio mechaninėse dirbtuvėse. Čia dirbtuvių vedėjas komunistas Vladas Pozniokas moko būsimuosius mechanizatorius ir šaltkalvius tekinti metalą, virinti autogenu ir elektriniu būdu.

Mūsų kolūkio valdyba ir aštuonmetė mokykla — neišskiriamos. Mes padame mokyklai, o mokytojai brigadose ir fermose dirba politinį-masinį darbą, organizuoja kartu su kultūros namais saviveiklos vakarus. Ypač geras pasiskaitininkas mokytojas Dadas Binkys. Atraklonus puikiai veda mokytojas Vyt. Sileika. Chore dalyvauja beveik visi mokytojai, bet ypač aktyvios Irena Andriuskevičiūtė, Stasė Kiriklytė, mokyklos direktorius Z. Jusys.

Pas mus tapo tradicija, kad kiekvienas susirinkimas, pasitarimas brigadoje baigiamas saviveiklos koncertu. Be mokytojų pagalbos, žinoma, saviveikla, politinį-masinį darbą išvystyti būtų beveik neįmanoma. Todėl mokykla ir

kolūkis labai glaudžiai bendradarbiauja.

Liaudies patarlė sako:

„Ką pasėsi, tą ir pjausi“. Tokios, būtent, nuomonės mes ir laikomės. Kaip auginsi jaunąją kartą, tokią kolūkiečių pamalną turėsi. Todėl labai neteisinga būtų nusišalinti nuo mokinių auklėjamojo darbo. Juk ką gi veikti atostogų metu mokiniams? Bastytis apie namus, padėti tėvams prižiūrėti individualius sklypelius. Taigi, mokinio aktyvumą reikia išnaudoti. Jis matytų ir priprastų vertinti tik tai, kas yra tėvų nuosavybė, nenoromis jame išsiugdytų pagarba tik tam, kas „mano“. O juk naują žmogų reikia formuoti kaip tik priešinga linkme. Taigi, kiekvieno kolūkio valdybos pareiga tampa bendradarbiauti su mokykla, padėti mokytojams iš pat mažų dienų pratinti mokinius prie darbo kolūkyje, mokyklos darže ar sode. Taip jie išaugs gerais kolūkiečiais, puikiais komunistais, statytojų pamalnia.

Baigė šienauti

Visas pievas ir daugiameles žoles jau nušienavo „Levaniškio“ kolūkio VI laukininkystės brigada, vadovaujama brigadininko J. Naviko. Daug pievų nuplovė traktorininkas A. Alkauskas su traktorine šienapieve. Taip pat kiekvieną dieną pievose šienavo 12 šienplovų. Dabar šienas baigiamas džiovinti žaiginiuose ir vežamas į daržines.

A. Užkurėlis

Jų daina skambės Vilniuje

Praei dar savaitė, ir į senąjį Gedinio miestą iš visų respublikos kampelių suplauks dešimtys tūkstančių saviveiklininkų — dainininkų, šokėjų, muzikantų, skaitovų. Jų skambė daina nuaids Vilniaus mūrų skliautais, nuvinguos stačias Nerės krantas, pasklis po pušų sakais kvepiantį Vingio parką.

Siuo metu jau galutiniai aiški, kas šioje nuostatoje Tarybų Lietuvos dvidešimtmečio šventėje atstovaus Anykščių rajoną. Tai geriausias dainos, šokio ir muzikos kolektyvai, savo nuosirdžiu, atkakliu darbu iškovoję teisę dalyvauti Jubiliejinėje dainų šventėje. Jų 1955 metais, minint

VILNIUJ ŽYDI LIEPOS...

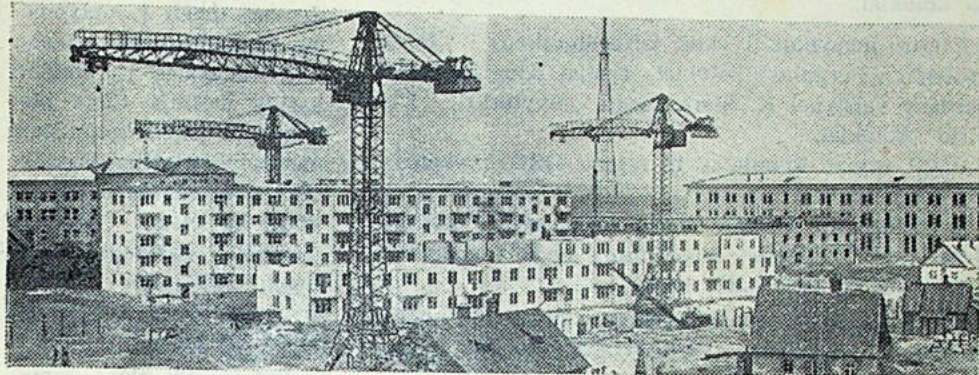
1944 metų liepos 13 dieną mūsų didžiosios Tėvynės sostinė Maskva nušvito saluto ugnimis, skelbiančiomis džiugią žinią: Tarybinė Armija išvadavo nuo vokiškųjų okupantų Tarybų Lietuvos sostinę Vilnių.

Sturpų valzdą paliko mieste okupantai. Gatvės tuščios, gyventojų likę mažai. Tik be lapų styrinčios apdegusios medžių šakos buvo nebylūs pergyventų karo balsumų liudininkai. Hitlerininkai sudegino ir sugriovė beveik pusę miesto. „Visose gatvėse buvo pilna hitlerinų kareivių lavonų, eilė kvartalų buvo paversti griuvėsiais, daugybė namų degė“, — taip Tarybų Sąjungos Didvyris B. Urbanavičius aprašo valzdą, kurį rado partizanai tuojau po išvadavimo įžengę į miestą.

Nemaža reikėjo darbo, jėgų, pasiaukojimo, kad mūsų respublikos sos-

tinė užgydytų karo padarytas žaizdas, kad pakiltų iš griuvėsių. Standien Vilniuje vėl žydi liepos. Pasididžiavimas užlieja širdį, žvelgiant į naujus miesto kvartalus, pokario metais išaugusias televizijos mazgų, „Žalgirio“ staklių, elektros skaitiklių ir dešimtis kitų moderniai įrengtų gamyklų. Net miesto pakraščiuose vis mažiau belieka vienaaukščių namelių. Jų vietas užima dideli, gražūs gyvenamieji namai. Tarybų Lietuvos dvidešimtmetį Vilnius sutinka pasiryžęs iškovoti komunistinio darbo ir buities miesto vardą.

Siuo metu mūsų respublikos sostinė taip pat pažymi ir kitą istorinį įvykį. Prieš 40 metų — vykdant Maskvoje pasirašytą sutartį tarp Tarybų Rusijos ir Lietuvos, Vilnius, kurį Raudonoji Armija išvadavo iš baltųjų lenkų rankų, buvo perduotas Lietuvai.

Nuotraukoje — viena Vilniaus statybų iš surenkamųjų detalių.

M. Baranausko (ELTOS) nuotr.

RUGIAPIŪTEI PASIRUOŠTA

(Pasakoja „Puntuko“ kolūkio III brigados brigadininkas R. Paulavičius)

Lyg jūra banguoja žiemkenčiai mūsų kolūkio laukuose. Dar nė vienas metelis neturėjom tokių puikių rugių, kaip šimet. Kad laiku ir be nuostolių nuėmus derlių, reikės įdėti daug nuosirdaus darbo.

Nors brigadoje dar vyksta šienapiūtė, rieda paskutiniai šieno vežimai į klojimus, bet jau ruošiamės ir derliaus nuėmimui. Nuodugnai šį klausimą apsvaistėme kolūkio valdybos posėdyje. Kalviai J. ir K. Pipirai jau seniai atremontavo kertamąsias. Kolūkyje derlių nuimsime su 10 kertamųjų. Mano brigadoje jų yra trys. Naują derlių numatome krauti trijuose klojimuose. Kolūkiečiai J. Jakštonis ir Ant. Burneika sutvarkė klojimų stogus. Brigada turi 65 ha žiemkenčių.

Juos kolūkiečiai pasiryžę sudoroti per 4–5 dienas. Kad duotą žodį žemdirbiai pilnai ištesės, netenka abejoti. Kertamąsias vairous patyrę kolūkiečiai J. Jakštonas ir A. Valionis.

Stropliai atremontavom ir visą brigados trans-

portą. Stalius J. Šiaučius padarė keletą naujų vežimų, suremontavo senus. Derlių vežime ir automašinomis.

Kolūkyje turime dvi kuliamašias. Kalviai jas jau paruošė darbui.

Pasakojimą užrašė J. Laukys

Rimkaus vadovaujamoje brigadoje

Geriausiais „Paryžiaus Komunos“ kolūkyje šienauja antros laukininkystės brigados kolūkiečiai, vadovaujami brigadininko Antano Rimkaus. Iš 78 ha šienaujamų plotų šios brigados kolūkiečiai per 6 dienas nušienavo 70 ha. Žolė džiovinama žaiginiuose. Siuo metu į gerai paruoštus klojimus šienas

suvežtas jau nuo 55 ha ploto.

Šienapiūtės darbuose geriausiai dirba šienaplovų vairotojai V. Ulba ir Vyt. Morkūnas. Per dieną jie nupiauna po 4–5 hektarus dobilų. Gera dirbuojasi grėbėjos St. Kaulakienė, I. Valiaugienė, J. Budreikaitė ir kitos.

J. Pajarskas

Agitatorių mokykla

Įvyko pirmasis Troškūnų tarybinio ūkio agitatorių mokyklos užsiėmimas. Metodinį pranešimą „Agitatorių uždaviniai ruošiantis Tarybų Lietuvos 20-mečiui“ skaitė LKP rajono komiteto lektorius-konsultantas J. Daubaras. Su dideliu dėmesiu mokyklos klausytojai išlausė LKP rajono komiteto sekretoriaus drg. Lukoševičiaus pranešimą „Kai kurios ateitinio darbo formos kovojant su religiniu kultu ir jo tradicijomis“.

A. BITENAS

Z. MIKSYS

Už sėkmingą socialistinių

LKP rajono komitete ir rajono DŽD Tarybos vykdomajame komitete

Dėl socialistinių įsipareigojimų vykdymo rajono kolūkiuose

LKP rajono komitetas ir rajono DŽDT vykdomasis komitetas pažymi, kad daugelis rajono kolūkių sėkmingai įvykdė gyvulininkystės produktų gamybos socialistinius įsipareigojimus. „Anykščių šilelio“ kolūkis per pusmetį pagamino pieno daugiausiai ir įsipareigojimą viršijo. Gerų rezultatų pieno gamyboje pasiekė K. Staro vardo, „Pergalės“ kolūkiai.

Tačiau dalis kolūkių ne tik neįvykdė prisiimtų įsipareigojimų, bet kai kurių produktų gamybą sumažino. Palyginus su tuo pačiu praėjusių metų laikotarpiu, mažiau primelžė pieno „Ąžuolo“, J. Zemaitės vardo, Mičurino vardo, „Sviesos“, Zdanovo vardo kolūkiai.

Mėsos gamyboje įvykdė įsipareigojimus „Draugystės“, „Pergalės“ kolūkiai, žymiai daugiau mėsos pardavė valstybei K. Staro vardo, „Svyturio“, „Zalgirio“ kolūkiai.

LKP rajono komitetas ir rajono DŽDT vykdomasis komitetas nutaria:

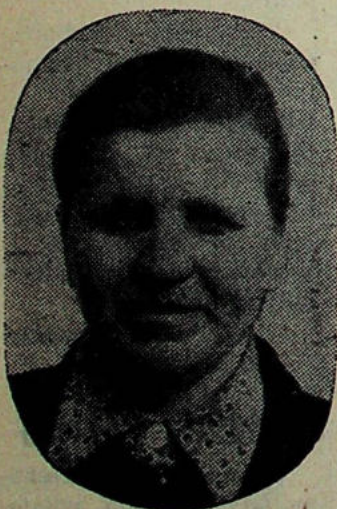
1. Pripažinti pirmojo šių metų pusmečio socialistinio lenktyniavimo nugalėtojų pieno gamyboje „ANYKŠČIŲ ŠILELIO“ kolūki.
2. Socialistinio lenktyniavimo nugalėtojų mėsos gamyboje pripažinti „PERGALĖS“ kolūki.
3. Įteikti „Anykščių šilelio“ ir „Pergalės“ kolūkiams perėnamąsias Raudonąsias vėlavas ir pinigines premijas po 600 rub. kiekvienam.

KAS PIRMAUJA?

(Rodikliai už pusmetį)

	ROKIŠKIS	ANYKŠČIAI
Pagaminta pieno 100 ha naudmenų (cnt.)	70,1	85,6
Primelžta pieno iš vienos karvės kg	855	1002
Turima karvių 100 ha naudmenų	8,6	8,85
Pagaminta mėsos 100 ha naudmenų (cnt.)	13,2	14,8
Tame skaičiuje kiaulienos 100 ha ariamos (cnt.)	12,5	14,2

Taip dirba rokiškėnai

Virtuvės spintos kamputyje giliai nugrūsta riegso sena, ornamentuota, su blankiais žibantais kraščukais cukrinė. Zosė niekuomet į ją nepila balta srovele cukraus, neįmeta jo gabalėlių ir nepadeda šeimynai ant stalo. Tikrai kai tvarkydama spintą užfinašą cukrinę, pavarto ją rankose, giliai susimąsto.

Daug metų praslinko nuo tų dienų, kai cukrinė tapo Zosės mamos nuosavybe. Ją padovanojo pati Komarovienė, Onušio dva-

ro savininko žmona, garsi aristokratė. Baisiai ji nemėgo muzikiško kvapo, kumečiui užėjus, liepdavo numazgoti durų rankenas, dešimt kartų išsiuostyti vietą, kur muzika stovėta ir kvepalais „apartamentus“ pašlakstyti. Ilgus metus šiuos Komarovienės apartamentus prižiūrėjo Zosės mama, o vėliau, kai „bajorų gūžta“ ėmė irti, atleido ją ir atidavė aną cukrinę. Tai buvo viskas, ką dvaro rūmuose per ilgus vargo metus uždirbo kambarinė.

— Aš esu demokratas ir vargšų draugas, — mėgdavo tauzoti Komarovas suvažiuosiusiems į balius grafams ir baronams, o kartais ir patiems kumečiams.

Tačiau kai dvaro rūmai, visa jų aplinka tvaskėjo ir žėrėjo visomis spalvomis kaip neįkainojamas brangakmenis, kumečiai valgė rupią, prakaitu ir ašaro-

Pusmečio rezultatai ir artimiausi žemės ūkio darbuotojų uždaviniai

Neblogai pasidarbavo rajono gyvulininkystės darbuotojai per pirmąjį pusmetį. Palyginus su tuo pačiu praėjusių metų laikotarpiu, pieno gamyba padidėjo 21 proc., mėsos — 38 proc., t. sk. kiaulienos gamyba 100 ha ariamų — 26 proc. Kolūkiuose išaugo puikūs gyvulininkystės darbuotojai, kurie, kasdien vis geriau prižiūrėdami gyvulius, didina kolūkių laimėjimus, įdeda deramą indėlį į septynmečio plano vykdymo reiką.

„Draugystės“ kolūkio karvių melžėja Genė Medžiulytė įsipareigojo šiais metais vidutiniškai iš kiekvienos karvės primelžti po 4000 kg pieno. Saunioji mergina garbingai tesiduotą žodį. Per pusmetį ji primelžė iš karvės po 1946 kg pieno.

Bet vis tik pieno gamybos rezultatai kelia rimtą nerimą. Per pusmetį rajono kolūkiuose pagaminta 100 ha naudmenų tik po 82,2 centnerio pieno, tuo tarpu kai metinis įsipareigojimas — 223 centneriai. Pusmečio socialistiniai įsipareigojimai neįvykdyti.

Kodėl taip? Eilėje kolūkių ir šiais metais dar silpna pašarų bazė. P. Cvirkos vardo kolūkio karvės ganomos įvairiuose pabaluose ir nugrauztuose pūdyuose. Kolūkio vadovai, nežiūrint į tai, kad daugiamečių žolijų plotai čia maži, nepasirūpino, kad būtų pasė-

mis paskalsintą duoną.

Ilgus metus anal cukrinė buvo lemta likti tuščiai jau vien dėl to, kad aple cukraus gabalėlį savo vaikams vandeniu pasaldinti kumetis galėjo tik svajoti. Ir kai dvaro ponai mokėsi išgarsėjusiame viename pasaulyje Paryžiaus Sorbonos universitete, jos kambarinės dukrelė Zosė per didelį vargą turėjo galimybę baigti vos... vieną skyrį. Stai kokia buvo Komarovų „demokratija“!

...Onušio tarybinis ūkis

ta pakankamai mišinių. Čia palikta net 120 ha juodo pūdymo. Gi jei šis plotas būtų apsėtas mišiniu žaliajam pašarui, pašarų problema būtų buvusi išspręsta.

Daugelis kolūkių laiko dar per mažai karvių. Taip yra „Diktaro“, „Tarybinio artojo“, „Levaniško“, Puškino vardo kolūkiuose. Zymus poslinkis pirmyn, lyginant su praėjusių metų pirmuoju pusmečiu, pasiektas mėsos gamyboje. Daugumoje kolūkių geras prižiūrėtojas ir penimos kiaulės, bekonas išauginamas per 5,5—6 mėn. Jie per parą priauga net po 550—670 gramų. Tokie rezultatai įprastais tapo „Lenino keliu“ ir „Pergalės“ kolūkiuose. „Lenino keliu“ kolūkio kaulininkės Kraucevičienė Ona,

Bauklėnė Bronė jau nupe-nėjo po 90 bekunų.

Bet dar daug kur kiaulės auginamos blogai. Taip yra „Laisvo artojo“ kolūkyje. Dėl valdybos ir fermos darbuotojų nerūpestingumo kiaulių ūkis čia apleistas, laiku nepristatomi pašarai. Žinoma, esant tokiai padėčiai, kad ir kaip besistengtų kaulininkės, gerų rezultatų nepasieks. „Laisvo artojo“ kolūkis per pusmetį įvykdė tik 15 proc. metinio kiaulienos pardavimo planą. Įdomu, ką galvoja kolūkio pirmininkas drg. Bačulis, kaip numato ištesėti duotą žodį?

Labai didelę reikšmę mėsos gamybos didinimui turi veršelių auginimas. Daugelis kolūkių gali didžiuotis darbščiomis veršelinėmis, gerai prižiūrin-

čiomis veršeliais. „Zalgirio“ kolūkio jaunoji veršelių auginėja Marytė Ilčiukaitė augina net 100 veršelių. Jos prižiūrimi gyvuliai puikiai auga.

Didelę klaidą daro „Bolševiko“, „Skiemonių“, „Už taiką“ kolūkiai, kurie pristato į pardavimo punktus blogai įpenėtus gyvulius.

Pirmasis pusmetis baigėsi. Gyvulininkystės darbuotojų neatidėliotinas uždavinys didinti pastangas, kad 1960 metų socialistiniai įsipareigojimai būtų įvykdyti ir viršyti. Ypač reikia pasistengti dabar, ruošiantis sutikti Tarybų Lietuvos dvidešimtmetį. Kiekvienos melžėjos, kiaulių šėrėjos, veršinėkės pareiga pasiekti, kad iki liepos 21-osios būtų įvykdyti septyni mėnesių socialistiniai įsipareigojimai.

St. KRIKŠTANAS,
Žemės ūkio inspekcijos viršininkas

Nuo melžėjos darbo daug priklauso

(Pasakoja „Draugystės“ kolūkio karvių melžėja Genė Medžiulytė)

Nė viena mergina, atėjusi į fermą karvių melžti, iš karto netampa pirmūne. Melžėjos darbas ne toks jau lengvas, o norint pasiekti gerų rezultatų, reikia turėti ir patyrimo. Atsimenu, kaip sunkiai sekėsi, kada buvau dar naujokė. Bet slinko metai, ir karvių priežiūra bei melžimas tapo mano pamėgtu darbu.

Norėčiau nors trumpai pasidalinti savo darbo patirtimi. Pirmiausia apie rodiklius. 1954 metais primelžiau iš karvės vos po 1900 kg pieno, praeitais metais — po 3200, o per šių metų 6 mėnesius iš kiekvienos karvės (jį turiu 12) primelžiau po 1946 kg pieno. Įsipareigojau per metus primelžti po 4000 kg pieno. Duoto žodžio tvirtai laikausi.

Kodėl gi tokie skirtingi rezultatai? Ar tai vien nuo ganyklos priklauso? Pasakyčiau, kad ne. Viena iš svar-

biausių pieno išmilžio didėjimo priežasčių yra tinkamas šėrimas. Karves šėriame, o vasarą klijojam pačios melžėjos maždaug po 5—6 kartus per dieną. Girdome tris kartus. Be to, papildomai karvėms duodame miltų. Karves rišame kultūrinėje ganykloje, dobiluose arba mišinyje. Šiuo metu karves rišame mišinyje. Baigus nuganyti mišinį, ganytime dobilų atole. Kadangi yra peraugusio mišinio, tai, kad karvės nesumintų, jį piauname ir šėriame karvėms.

Labai svarbu švariai išmelžti karvę, nes jei tešmenyje liks pieno, pie-ningumas mažės. Tai visoms melžėjoms žinomos tiesos, bet gal ne visos jų paiso.

Mūsų kolūkis gerai vykdo socialistinius įsipareigojimus. Mes tikime, kad duotas žodis bus ištesėtas su kaupu.

Pasakojimą užrašė J. Pajarskas

DARBO RANKŲ ŠLOVĖ

(Apybraiža)

neseniai žengė savo pirmuosius žingsnius. Reikėjo ypač gerų darbuotojų gyvulininkystės fermose. Tarybinio ūkio direktorius P. Rimkus ilgai tarėsi su geriausiais žmonėmis, svarstė, kam pavesti atsakingiausius darbo barus. Vieną dieną jis užsuko pas Z. Jasiūnienę.

— Mums reikalingi nu-

torius žadėjo mechanizuoti fermą, padėti.

Jasiūnienės darbu neu-
gasdinsi. Anksčiau jai tek-
cavo ir išvirti, ir savo
rankomis pašarus, vandenį
tampyti. Bet direktorius
žodį tesėjo. Diena iš die-
nos rankoms į pagalbį vis-
daugiau ateldavo mechani-
zacija. Netrukus buvo pa-
statyta tipinė kaulidė, pa-

paprastai atsakė Stasė, ta-
čiau jos balse Zosė išgirdo
„kietą“ gaidelę.

Moterys savo darbe bu-
vo vienodai atkaklios,
darbščios, rūpestingos.

Tvirtas pasiryžimas —
pusė darbo. Tarybinio ūkio
direktorius P. Rimkus,
vet. gydytojas P. Cypas,
zootechnikė J. Cyplenė,
centrinio skyriaus gyvuli-

nikystės brigadininkas P.
Rušenas, kiaulių augin-
tojos Z. Jasiūnienė, S. Ke-
liuotytė, E. Rušenienė nu-
galėjo daug klijų ir pa-
dėjo tvirtą pagrindą šiais
metais 100 ha naudmenų
pagaminti jau 75 centne-
rius kiaulienos.

Neseniai greta kaulidės,
kur dirbo Z. Jasiūnienė ir
S. Keliuotytė, stėjo ir ri-
kliuotė nauja tipinė kauli-
dė. Greičiau ir pigiau ją
pastatė, geriau įrengė pa-
tys tarybinio ūkio statyb-
ninkai. Dabar šioje kauli-
dėje kiaules prižiūri S.
Keliuotytė. Didžioji dalis
darbo procesų mechani-
zuota, todėl kiaulių augin-
tojos gali prižiūrėti dau-
giau kiaulių, siekti geresnių
darbo rezultatų. O ir dar-
bo patyrimas didesnis.

— Paršeliui sužvigus,
aš jau nebesitveriu už gal-
vos, kaip anksčiau, — sa-
ko Jasiūnienė. — Iš balso
žinau, kas jam atsitiko: ar

Įsipareigojimų vykdymą!

Už pieno gamybos didinimą nekovojama

Lenino vardo kolūkis pusmetinių įsipareigojimų pieno gamyboje neįvykdė. Iš karvės teprimelžta po 795 litrus pieno. Tai 35 litrais mažiau, negu buvo pėnai tuo pačiu laikotarpiu. O kolūkio vadovai, fermos vedėjas

jokių priežasčių neieško.

Argi viskas jau padaryta karvių pienin-gumui pakelti?

Apsilankome ganyklose. Vienoje grupėje prie gyvulių sutinkame jauną, energingą melžėją Emilę Steniulytę.

Išsišnekame. Emilė dirba melžėja trečius metus. Pėnai ji primelžė iš karvės po 2100 litrų pieno. Gavo pusantro tūkstančio rublių premiją. Vadinasi, šiemet turi sektis dar geriau. Tačiau taip nėra. Premijų už socialistinių įsipareigojimų viršijimą valdyba nutarė nebeduoti.

— Stengiamės gerai dirbti, bet mūsų gerl norai vėjais nueina, — pasakoja mums Steniulytė.

Pasirodo, kad pusė

karvių yra nusenusių, daugelis neturi net dantų ir, aišku, klek melžėja besistengia jas geriau prižiūrėti, bet naudos iš tokių gyvulių kaip iš ožkos. Bandos gerinimui čia visai nieko nedirbama.

— Dabar pats pilingiausias laikotarpis, o mano grupėje tuoj užtruks penkios karvės, — pasakoja ta pati melžėja.

Karvės prižiūtos mėsiniuose. Tačiau jie visai baigiasi ir tada numatoma ganyti gyvu-

lius dirvonuose, kur viską jau nugraužė kolūkiečių avelės.

Per žiemą gyvuliai šalo nesandariuose tvartuose, karvės kramtė žieminių javų šiaudus, ir tai buvo visas šėrimo racionas.

O kaip gi dabar rūpinamasi pašarų bazės sudarymu?

Pamačius antros brigados kukurūzus, pasidaro aišku, kad šiaudagalius teks kramsnoti ir šią žiemą. Kukurūzai apleisti, daugelis išgelte, sėti, kaip sakoma, atžagaria ranka. O padėti dar galima ištaisyti. Reikia

nedelsiant nuravėti kukurūzus, papildomai patręšti salietra, ir jie bemažant sužaliuos.

Išsikalbėjus su melžėjomis paaiškėja, kad labai jau mažai domisi pieno gamyba pats kolūkio pirmininkas, nepareikalauja iš brigadininkų, fermų vedėjų šalinti esamus trūkumus, užtikrinti gerą gyvulių šėrimą.

Prasidėjus antrajam pusmečiui, kolūkio valdyba rimtai turi susirūpinti pieno gamybos eiga ir padaryti viską, kad socialistiniai įsipareigojimai būtų įvykdyti. J. Pajaujis

Auga gyvulininkystės pastatai

Plyta prie plytos — ir „Pergalės“ kolūkyje iškyla dar vienas gyvulininkystės pastatas. Dabartiniu metu mūrininkų brigada, kuriai vadovauja meistras A. Žasinas, baigė mūryti kiaulidės sienas. Gerai dirba statybininkai Petras Misiūnas, Antanas Zemaitis ir kt.

— Sials metais, — pasakoja meistras A. Žasinas, — mes dar pastatysime arklidę ir karvidę. Šie pastatai taip pat bus iš plytų. Nemažai užmojai šešių žmonių brigadai!

Pergalėčiai gali didžiulius patyrusius meistrus, kurie atlieka darbą gerai, kokybiškai ir laiku.

Šią žiemą kolūkio gyvuliai žiemos šiltuose, erdvuose pastatuose.

Nuotraukoje: statybininkai Ant. Rudokas ir V. Zemaitis baigia kiaulidės mūrijimo darbus.

J. Dilio tekstas ir nuotr.

— Nori, ar kiaulė užmynė, ar susirgo. Per devynis darbo metus galima daug ko išmokti...

Šiemet Jasiūnienė, prižiūradama 25 paršavedes, įsipareigojo išauginti iš kiekvienos po 23 paršellius. Nuo jos nė negalvoja atsilikti Keliuotytė.

— O kur Onuško tarybinio ūkio kiaulių augintojų gerų darbo rezultatų paslaptis? — paklauskite.

Paslapties ieškoti nereikia.

Užėjus į kiaulidę, tuoj akis krinta nepaprasta švara, tvarka. Po kiekvieno šėrimo loviai išplaunami, išdžiovinami. Griovelais nuteka srutos, laiku išvalomas mėšlas. Griežtai laikomasi racionų, šėrimo dienotvarkės.

Į pagrindines paršavedes iš vienkartinį pervedamos tik tos, kurios atveda nemažiau 9–10 paršelių. Šiuo metu einama

prie to, kad per 2 metus iš kiaulės būtų gauti 5 apsiparšlavimai. Ne retenybė, kai iš kiaulės per vieną apsiparšlavimą gaunama nuo 14 iki 22 paršelių.

Neseniai tarybinis ūkis apskriejo džiugūs žinia: TSRS Aukščiausiosios Tarybos Prezidiumo Isaku Zosė Jasiūnienė apdovano-ta medaliu „Už darbo šaunumą“. Viena iš pirmųjų Zosė pasveikino jos darbo draugę Stasė Keliuotytę. Nėra ko slėpti, kartą—kitą jų draugystę užslinkdavo ir tamsesnis debesėlis — vis per didelį stengimasi dėl bendro reikalo. Tačiau viskas išėjo į gerą. Ir ši sykį Stasė nuslėpęjos visai nuoširdžiai pasakė:

— Lenktyniausim!

— Lenktyniausim! — laiminga, linksmai švytinti atsakė Zosė.

P. MILAKNIS

Onuško tarybinis ūkis

PRANEŠIMAS

apie pieno ir mėsos gamybą Anykščių rajono kolūkiuose
1960 metų liepos mėn. 1 d.

Eilės Nr.	KOLŪKIO PAVADINIMAS	Primelž. pieno 100 ha naud- menų (cent)	Socialistinio įsipareigojimo įvykdymo pro- centas	Primelžta pie- no iš 1 karvės (kg)	+ padidėjimas — sumažėjimas, pa- lyginus su praėjusių metų tuo pačiu laikotarpiu	Pagaminta ir parduota mėsos 100 ha naudme- nų (cent)	Soc. įsipareig- ojimo įvykdy- mo proc.	Pagaminta ir parduota kiau- lenos 100 ha arimų (cent)	Soc. įsipareig- ojimo įvykdy- mo proc.
1.	„Anykščių šilelis“	197,4	106	1638	+107	17,6	119	10,1	89
2.	„Draugystė“	168,8	98	1534	+214	30,0	131	25,6	104
3.	„Lenino keliu“	144,8	93	1405	+55	34,3	142	25,3	110
4.	„Pergalė“	138,8	100,2	1478	+154	36,7	137	24,4	111
5.	K. Staro vardo	118,3	123	1238	+134	17,4	2,1 k.*	16,7	153
6.	„Svyturys“	110,1	80	1213	— 8	19,2	82	14,1	55
7.	„Bolševikas“	105,9	95	1079	— 3	13,7	148	8,3	89
8.	„Pavasaris“	105,9	87	1021	— 40	16,3	90	16,0	61
9.	„Žalgiris“	99,7	85	1200	—244	22,5	98	18,3	89
10.	Mičiurino vardo	97,8	73	1063	—109	17,9	149	17,7	108
11.	„Laisvas artojas“	94,9	90	1179	+146	6,1	55	5,0	37
12.	„Surdegis“	92,4	105	1030	+63	15,5	185	17,7	104
13.	„Spindulys“	91,8	103	1062	— 23	6,3	121	6,7	88
14.	„Puntukas“	91,2	93	1029	+13	15,0	105	12,8	86
15.	„Levaniškis“	89,1	79	1044	—192	11,4	79	17,8	79
16.	„Už taiką“	87,5	83	1180	+132	11,9	106	10,0	101
17.	„Atletis“	86,6	86	1005	— 4	14,9	119	15,8	3 k.
18.	„Aukštakalnis“	84,5	84	913	— 26	16,1	103	15,8	95
19.	„Gegužės Pirmoji“	84,4	104	1002	— 91	12,5	113	12,9	87
20.	„Jara“	82,6	100,5	1063	+103	10,8	77	10,5	66
21.	„Pažanga“	78,2	97	1026	+342	15,8	93	12,1	66
22.	„Vienybė“	76,9	88	862	— 86	8,5	85	9,8	82
23.	„Sklemonys“	75,3	91	880	+201	13,9	126	7,1	66
24.	„Sviesa“	70,2	76	786	—224	7,4	81	8,7	60
25.	Lenino vardo	70,0	84	795	— 35	12,7	107	11,8	76
26.	„Keltas į komunizmą“	67,6	83	822	+178	13,3	158	9,5	98
27.	„Jaunoji gvardija“	64,7	78	788	— 36	9,9	104	11,3	120
28.	M. Melnikaitės vardo	64,5	90	717	— 58	9,5	2,9 k.	10,5	2,6 k.
29.	„Naujas gyvenimas“	64,4	89	1007	+24	16,3	81	16,4	94
30.	„Paryžiaus Komuna“	63,6	101	856	— 11	12,8	102	15,3	99,5
31.	„Draugystės keliu“	62,5	102	900	+80	12,1	90	17,5	123
32.	„Svėdasai“	59,8	84	818	+9	11,2	122	10,4	104
33.	„Diktaras“	59,8	80	706	— 94	7,4	71	7,9	56
34.	Zdanovo vardo	59,8	74	678	—105	7,0	3,5 k.	6,6	174
35.	„Gimtoji žemė“	55,2	102	704	+50	8,9	109	12,1	93
36.	J. Biliūno vardo	54,7	107	973	+106	8,6	85	13,4	103
37.	Cerniachovskio vardo	54,7	68	796	—153	17,9	94	15,5	94
38.	J. Zemaitės vardo	53,3	91	746	— 99	6,1	60	7,9	52
39.	„Aušra“	49,8	93	773	+226	10,0	156	9,9	141
40.	„Tarybinis artojas“	47,3	94	785	— 24	7,6	75	7,3	61
41.	„Ažuolas“	46,3	73	618	— 97	9,6	104	11,0	88
42.	„Kibirkštis“	35,7	118	635	+126	5,0	93	6,8	106
43.	„Kalnapilis“	35,4	108	484	+13	10,1	2,8 k.	16,5	6,1 k.
44.	Puškinos vardo	33,0	67	518	— 41	6,1	107	9,9	83
45.	P. Cvirkos vardo	24,9	70	358	—184	7,0	2,3 k.	6,9	2,9 k.
Kolūkiuose:		82,2	92	980	+23	13,9	112	13,4	96
Tarybiname ūkyje		163,3	106	1341	—306	34,9	87	33,2	95
Rajone:		84,7		1005		14,5		14,0	
Pastaba: k.* — įvykdyta kartų									

ANYKŠČIŲ RAJONO VALSTYBINĖS STATISTIKOS INSPEKTORIUS

Konkursui

PRASMINGAS GYVENIMAS

(Pabaiga.)

Pradžia Nr. 55 (1142)
— Matau, mėgsti, Jonai, spauda. — Giedraitis patapšnojį Minkevičiui per petį. — Tu darbo žmogus. Pasitikiu. Čia slapta darbininkų literatūra. Perskaityk ir perduok geriems pažįstamiems. Žiūrėk, veik atsargiai. Nepakliūk faroanams į rankas.

Jonas parbėgo į namus, išvyniojo brangų paketą. Perskaitė pavadinimus: „Tiesa“, „Kommunistas“.

Su Giedraitčiu Minkevičius po to susitikdavo dažnai. Gavęs pagrindinę literatūrą, ją slėpdavo avilyje, o paskui, perskaitęs pats, perduodavo Kaziui Verikui, Petriui Jakūnui ir kitiems geriems pažįstamiems.

Kartą, 1921 metų pradžioje, Giedraitis pasikvietė jį nuvykti į Taujėnus pas Valčiūną. Ten buvo susirinkę apie 10 žmonių. Giedraitis supažindino su Songalia, Kokalenda, Žižiu ir kitais. Jie su užsidegimu kalbėjo apie Spalio revoliuciją Rusijoje, jos atgarsius Lietuvoje. „Reikia kovoti, kad buržujų valdžia būtų nuversta ir Lietuvoje“ — tokia buvo visų nuomonė.

Jonas grįžo tada į namus vėlai naktį nešinas pundu pagrindinės darbininkų spaudos.

Nelaimė beveik visada ateina greitai ir netikėtai.

1921 metų rugpjūčio 19 dienos rytą prabudęs girdi žemai, šalia šieno prėslo, kažkas obliuoja. Jonas pasijūri. O gi ten Petras Balčiūnas, įspraudęs į varstotą, obliuoja kažkokį šakotą basį.

— Ką tu čia darai? — buvo bepradėjęs Minkevičius, bet tuo metu klijimo tarpduryje pasirodė policininkas.

— Einam, — išrėkė jis. — Tu, Balčiūnai, pabūsi už liudininką. Ir nudrožė tiesiai prie avilio...

...Mintis pertraukė rakto girgždesys. Įėjęs prižiūrėtojas atgabelo gultus.

— Pailsėk prieš kelioną, — sausiai tarė.

— Kokią kelioną? Į namus? — Minkevičiaus krūtine perbėgo džiaugsmo banga.

— Į namus! — kvatodamasis pakartojo prižiūrėtojas. — Geresnius regu šitie.

Rytą Minkevičius dar kartą pasiūkė Spiridonovą.

— Paskutinį kartą sakau, — vos įėjus, sušuko jis. — Arba pasauk draugus, arba mirsi po 24 valandų.

— Ką gi padarysi — šaukė, — lėtai ištare Minkevičius.

Po pietų jį išvarė į Kauną. Tardymai, spardymai, rūšys, o po to kamera „geltonojo“ kalėjimo trečiame aukšte. Petro Pajarsko iš Kupiškio, Setlerio iš Kauno ir kitų politinių kalinių šiltas, draugiškas žodis suteikė Minkevičiui naujų jėgų, įkvėpė pasitikėjimą savimi.

Minkevičius kaip šlandien prisimena 1921 metų lapkričio 7 dieną. Pasivaikščiavimo metu visi kaliniai susibūrė į krūvą. Iš moterų kameros langelio išlindo ir suplyesavo raudono audeklo gabalas. Kažkuris kalinių garsiai užtraukė „Internacionalą“. Pritarė visi. Galingai, pakiliai, suskambėjo darbininkų himnas tuščiam kalėjimo kieme. Net ir tada, kai didžiulis būrys policininkų, mušdami lazdomis, visus grūdė į kameras, nenutilo „Internacionalo“ garsai.

Lapkričio 18 dieną Minkevičius pasiūkė kalėjimo viršininkas.

V. KAVALIONAS

— Palik 5 tūkstančius litų užstato, ir keliauk sveikas į namus.

— Penkis tūkstančius? — atkartojo Minkevičius. — Iš kur aš tiek gausiu?

— Tai duok žmogų, kuris laiduotų žeme.

Laidavo kaimynas Vincas Aukštuolis.

Neilgai teko pagyventi namuose. Sekančių metų balandžio 22 dieną policininkai vėl areštavo Minkevičių ir nugabeno į Kauno koncentracijos stovyklą Aukštojoje Fredoje.

Kaliniai greitai susipažino. Už politinę veiklą čia sedėjo Ignas Gaška, Kalenda, Bronius Venskis iš Siaulų ir daug kitų.

Vasarai įpusėjus, į koncentracijos stovyklą atvarė Karolį Poželą.

— Ir dabar tebestovi valzduotėje Karolis Požela, — pasakoja Minkevičius. — Su berzdele. Gyvas, judrus.

— Stovykloje, kurioje buvo lenkų, čekų ir kitų tautybių žmonių, virė įtemptas politinis gyvenimas. Gaška, Požela ir kiti pogrindyje užgrūdinti revoliucionieriai dėstė politinę ekonomiką, skaitė pasakaitas, kalbėjo, kad darbininkų reikalas teisingas, nugalės.

Minkevičius gerai prisimena ir bado streiką.

Lapkričio 9 dieną politiniai kaliniai buvo pergabenti į V-ąją fortą. Ten Minkevičius išlaikė iki 1923 metų balandžio 23 dienos. Tą dieną komendantas išsišaukė ir padavė raštelį. Po nosimi burbtelėjo:

— Jei nenori dar kartą čia pakliūti, nesusidėk su bolševikais. Supranti?

Minkevičius tylėjo.

Tik po penkių metų smetoninė valdžia išdavė Minkevičiui pasą. Ir po to į namus dažnai užsukdavo policininkai. Nepažįstami agentai, pasiprašę nakvynės, klausinėdavo, ar patinka smetoninė valdžia, kokios gyvenimo nuotaikos, ar neturįs pasiskaityti pogrindinės „Tiesos“.

1940 metais išaušo šviesus gyvenimo pavasaris ir Jonui Minkevičiui. Tarybinės valdžios atstovai iš Petukauskienės dvaro atmatavo sklypą žemės ir pasakė: — Tavo nuosavybė. Visam laikui.

Tačiau 1941 metais karo debesys užtemdė prašvitusią gyvenimo padangę.

1941 metų birželio 25 dieną baltaraiščiai Klauyls ir Juozpaitis Minkevičių areštavo, iškratė, tikėdamiesi rasti ginklą. Palaikę porą dienų pirtyje, paleido. Vėliau kas antrą dieną reikėjo pasirodyti

Traupio policijos viršininkui Stroliai.

1949 metais Minkevičius padavė pareiškimą priimti jį į „Traupio švyturio“ kolūkį. Kolūkiečiai patikėjo jam revizijos komisijos pirmininko pareigas. Aštuonetą metų Minkevičius stropiai jas vykdė.

Senatvė pasibeldė į gyvenimo duris, papuošė galvą sidabru, į rankas įspraudė lazda ir tarytum pasakė:

— Gerai padirbėjai, Minkevičiaus. Tegu tiek padirba kiti.

Senuką Minkevičių praėjusiais metais ištiko skaudus gyvenimo smūgis: mirė žmona, vieninga duktė. Tačiau darniame kolektyve žmogus senatvėje ar bėdoje nelieka vienas. „Vienybės“ kolūkio valdyba paskyrė Minkevičiui nuolatinę pensiją — kas mėnesį po 50 kg grūdų, 200 rb pinigais.

Sėdime su Minkevi-

čiūmi kambaryje, šnekamės. Ant stalo tvarkingai sudėti laikraščiai.

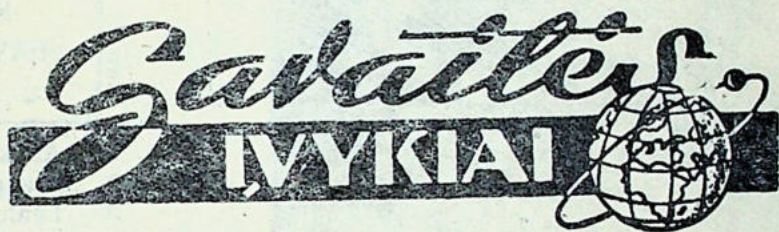
— Prenumeruojate? — klausiu.

— Kaip pamėgau iš jaunystės, negaliu būti be laikraščio, — atsako senukas. — Prenumeruoju „Tiesą“, „Valstiečių laikraštį“, „Kolektyvinį darbą“. Aštuntą dešimtį balgiu, bet akys dar šviesios.

Ant sienos, šalia šeimos nuotraukų į vielinčius rėmelius įdėti kabo Markso, Engelso, Lenino portretai. Ne dailininko piešti, paprasti didžiųjų žmonių vadų portretai. Tačiau kiek šilumos ir jaukumo jie priduoja kambariui.

Išiname į kiemą. Pamiške keliuku nupapsėjo motociklas. Senukas jį palydi akimis.

— Pasikeitė laikai, pasikeitė, — lėtai dėsto Minkevičius. — Motociklai, albės dviračiai, radijas. Ne taip, kaip seniau. Kas kita, kai mūsų valdžia.

N. Chruščiovo vizitas į Austriją — naujas laimėtas mūšis kovoje už taiką * Naujas tarybinių mokslininkų žygis į kosminę erdvę

Draugo N. Chruščiovo viešėjimo Austrijoje dienos labiau, negu bet kada, buvo jaučiamas austrų tautos troškimas taikai ir draugiškai gyventi su Tarybų šalimi. Tai patvirtina ne vien oficialių asmenų pareiškimai. Iškalbingiausiai apie tai byloja paprastų Austrijos darbo žmonių nuosirdumas, parodytas Tarybinės vyriausybės vadovui.

Kai kurie sluoksniai, kurie norėtų grįžti į „šaltojo karo“ laikus, mėgino įbauginti Austrijos liaudį, skelbdami, kad Tarybų Sąjungos ir Austrijos draugiškų santykių stiprėjimas kelia „komunistinį pavojų“. Tačiau didžiausiam „šaltojo karo“ garbintojų pyktui, visur, kur tik pasirodydavo Tarybinės vyriausybės vadovas, minios žmonių suruošdavo jam nuosirdžiausią sutikimą. Vienoje per minią prasisverbusi moteris, aplinklams plojant, pasakė N. Chruščiovui: „Jūs — taikos žmogus“. Vienos garvežių gamyklos šaltkalvis Jūhanas Jamboras pareiškė: „N. Chruščiovas pats darbininkas ir jis suprantą, kad mums, darbininkams, taika — tai duona, gyvenimas. Mes sveikiname jį kaip žmogų, pritariantį darbininkų solidarumui kovoje už taiką“.

N. Chruščiovo vizito metu daugumas austrų suprato, kad talkus sambūvis neatels pats savaime. Už jį reikia kovoti, reikia demaskuoti tuos, kurie vien tik kalba apie taiką, bet jos nenori, nes bijo netekti pelnų, gaunamų iš ginklavinimo varžybių. Tie, kurie bijo talkos ir talkaus sambūvio idėjos, praėjusią savaitę patyrė naują pralaimėjimą. Austrų publicisto Bruno Frejaus žodžiais tarant, N. CHRUSČIOVO VIZITAS Į AUSTRIJĄ — TAI NAUJAS LAIMĖTAS MŪŠIS JO NENUILSTAMOJE KOVOJE UŽ TAIKĄ, TAI NAUJAS SUNKUS SMUGIS „ŠALTOJO KARO“ ŠALININKAMS.

Tarybų Sąjungoje, naudojant geofizines raketas, toliau tiriami viršutiniai atmosferos sluoksniai ir kosminė erdvė. 1960 m. birželio mėnesį buvo vėl paleista vienos pakopos balistinė raketa. Į viršutinius atmosferos sluoksnius buvo pakelta mokslinio tyrimo aparata, kurios bendras svoris su matavimo šaltiniais ir skridulais gyvūnais (du šunys ir triušis) sudarė 2100 kg. Raketa pasiekė numatytą 208 km aukštį. Tyrimų programa visiškai atlikta. Užsienio spauda plačiai

komentuoja šį naują tarybinių mokslininkų žygį į kosminę erdvę. Lenkijos laikraščiai pabrėžia talkiną Tarybų Sąjungos vykdomų mokslinio tyrimo darbų pobūdį tiriant kosmosą ir kuriant galingus kosminius laivus. TASS-o pranešimas, rašo Paryžiaus laikraštis „Prans-Suar“, „neginčijamai įrodė Tarybų Sąjungos pažangą žmogaus skridimo į erdvę srityje“.

Kaip buvo pranešta, nuo liepos 5 d. iki 31 d. Tarybų Sąjungoje bandomi nauji galingų daugelio pakopų raketų-nešėjų variantai kosminiams tyrimams. Pagal numatytą planą liepos 5 d. buvo paleista viena tokia raketa. Ji skrido visiškai sutinkamai su numatyta programa. Raketos paskutinės pakopos maketas, pritaikytas skverbti per tankius atmosferos sluoksnius, pasiekė vandens paviršių visiškai netoli numatytos kritimo vietos. Specialūs laivai, esantys centrinėje Ramiojo vandenyno dalyje, aprūpinti įvairia matavimo aparata, atliko visus programos numatytus matavimus ir gavo vertingus rezultatus.

Už redaktorių
Č. BYTAUTAS

Patenkinti kino darbu

Prie „Sviesos“ kolūkio kontoros kiekvieną savaitę pasirodo kino filmų skelbimai. Kiekvienas kolūkietis — senas ar jaunas — žino, koks bus demonstruojamas filmas. Ir koks būtų oras, kontoros kieme visuomet išgirsli motoro ūžimą. Tai reiškia kad kinomechanikas Vincius atvažiavo mums parodyti filmą. Už tai „Sviesos“ kolūkio kolūkiečiai dėkingi kinomechanikui.

S. Norkus

Egzaminai baigti

Raguvelės dvare, kur seniau šeiminkavo darbininkas Komaras, praėjusiais metais įsikūrė žemės ūkio technikumai, kuriame mokosi daug būsimųjų žemės ūkio specialistų.

Liepos 5 d. vyko paskutinis egzaminas. Gerai ir labai gerai pažymiais išlaikė egzaminus Mirnavičius, Keraitytė, Liupkevičiūtė, Millaševičiūtė ir daugelis kitų.

Sėkmingą egzaminų laikymą nulėmė tai, kad per mokslo metus buvo daug ir gerai dirbama.

Po metų įtempto darbo atėjo ir vasaros atostogos. Raguvėlės žemės ūkio technikumui mokslininkai jas nutarė praleisti turiningai.

Tuoju bus organizuojama ekskursija į Kauną ir Dotnuvą. Taip pat vasaros atostogų metu bus organizuojamas 300 km turistinis žygis dviračiais.

Atostogaudami moksleiviai dirbs kolūkiuose bei tarybiniuose ūkiuose.

Alb. Gilvydis